ТВОРЕЦЬ

№ 82

ОБРАЗ ЕДЕМСЬКОГО САДУ

Мій коханий пішов до садочка свого,
в квітники запашні,
щоб пасти в садках і збирати лілеї
(Пісня над піснями 6:2)

Мирні радощі

Так говорить Господь Саваот:
Ще будуть сидіти на єрусалимських майданах діди та баби, і кожен з палицею в своїй руці через довгий вік. А міські майдани будуть переповнені хлопцями та дівчатами, що будуть бавитися на майданах його.
(Захарія 8:4-5)

Радісні й веселі дітлахи, спокійна тихомирна старість… Образ спокою і миру, мабуть, найбільшого, який доступний нам у цьому житті – як відблиск того досконалого щастя, яке панувало в безгрішному світі Едемського саду одразу після Створення світу. І особливу радість я відчуваю, коли думаю про Того, Хто дарує нам це умиротворення – про Господа нашого Ісуса Христа.

Коли я чую про дитячі ігри, мені вважається майданчик серед міського парку: зелена трава, якою бігає жвава та усміхнена малеча. Дорослі – поруч, пильнують за пустощами своїх дітей. Заняття в школі закінчилися, настав час відпочити і звеселитися. Але й тут, у парку, під час відпочинку та гри, можна постійно вчитися любові й турботі нашого Творця, спостерігати, як Його слава віддзеркалюється в кожному створінні та явищі навколо нас.

Природа «дика» та «окультурена»

Вони розтяглися, немов ті долини, немов ті садки понад річкою, вони як дерева алойні, що Господь насадив, як кедри над водами!
(Книга Чисел 24:6)

Почасту ми витрачаємо свій вільний час на розваги, придумані людьми. У 2015 році в США було витрачено більше трильйона доларів на кіно, концерти, комп'ютерні ігри, спортивні змагання і т. д. Саме собою це і не погано, і не добре. Але за всіма цими видами відпочинку потрібно не забувати уважно дивитися на всі боки – і тоді ми побачимо, що кожен куточок нашого світу сповнений дивовижними творіннями та чудесами, які дарував нам Творець. І нашого життя просто не вистачить, щоб насолодитися Його чудовим задумом.

Ми з дружиною любимо їздити до штату Теннессі, щоб побувати у Національному парку Грейт-Смокі-Маунтінс (Великі Димчасті Гори). Це величезні території майже незайманої природи. Тут є і луки, і лісисті долини, і гори, що досягають заввишки двох кілометрів. У парку зустрічаються 1600 видів квіткових рослин, 142 види дерев, 2250 видів грибів, а також безліч різних мохів та лишайників. Виноградники та верес, кизил та магнолія в процесі підйому змінюються кленами, каштанами та буками, а потім – ялицями та смереками. Влітку тут спекотно та волого, часто йдуть зливи та грози, а в повітрі висить димчастий серпанок, через що ця місцевість і отримала свою назву.

Щороку тут буває близько 10 мільйонів відвідувачів. Чи багато це чи мало? З одного боку, набагато більше, ніж у будь-якому іншому заповіднику, навіть у Великому Каньйоні. Але з іншого боку, набагато більше людей вибирають для себе інші розваги, якими переповнені наші міста. Чи добре, що ми віддаємо перевагу творінню людських рук і розуму, але не тому, що подарував нам Бог?

Грейт-Смокі-Маунтінс, США

Звичайно ж, створений художником твір також може щиро та радісно прославляти Бога. Ось лише один приклад. У 1741 році Георг Фредерік Гендель протягом 24 днів, працюючи без перепочинку, забуваючи про їжу і майже без сну, складав велику ораторію, яка отримала назву «Месія». Заключна частина другого відділення його ораторії – хор «Алілуя» – стала одним із найвідоміших музичних творів за минулі з того часу майже триста років. Хтось, слухаючи її, відкриває серце Господу, хтось просто насолоджується генієм Генделя – все залежить від того, на що налаштовані наші серця.

Бог доручив нам застосовувати свої творчі здібності і до всієї створеної ним природи. Вже Адам та Єва отримали завдання – зберігати та упорати, обробляти райський Едемський сад. І якщо ми дотримуємося цього завіту, то в наших містах з'являються сади та парки – маленькі копії цього первісного райського саду. Звичайно, вони не такі досконалі, але прикладена до них праця робить ці місця прекрасними, такими що відображають вірність людей своєму Творцеві.

Де припаркується серце наше?

Узяв Господь Бог чоловіка
й осадив його в Едемському саді порати його
й доглядати його
(Книга Буття 2:15, пер. І. Хоменка)

Саме слово «сад» утворено від дієслова «саджати», що вказує на цілеспрямовану дію. Сад у Едемі був *насаджений* Тим, Хто створив весь наш світ. А слово «парк» – однокореневе з «парковкою» – говорить про те, *для чого* цей світ був створений: щоб ми жили в ньому, дбали про нього і доглядали за ним. Пораємося ми на власній садовій ділянці або працюємо садівниками у міському парку – ми маємо чимало роботи, щоб довірена нам Господом ділянка землі залишалася прекрасною і плодоносною. Всі рослини вимагають постійного догляду, а мешканці трав'яних та деревних чагарів – турботи.

Навколо плодових дерев і чагарників потрібно регулярно розпушувати ґрунт, підгодовувати (удобрювати) їх, а також за необхідності обрізати. Обрізка може бути різною, залежно від сезону та стану рослини. При санітарній обрізці видаляють сухі, пошкоджені гілки та проріджують крону. При омолоджуванні – видаляють старі суки. Може проводитися і формувальна обрізка, за допомогою якої надають кроні певну форму і розмір. Особливу увагу слід приділяти молодим, щойно поса-

дженим деревцям, щодня поливати їх. Адже перші 5–10 днів саджанці почуваються на новому місці незатишно: нові корінці у них ще не з'явилися, а старі після перенесеного внаслідок пересадки стресу погано справляються зі своєю роботою.

Трав'яний газон теж потребує регулярного поливу та догляду. Навесні та влітку його потрібно косити приблизно один раз на 7–10 днів, залежно від швидкості росту трав, а щоб вони залишалися соковитими та зеленими – час від часу вносити добрива. У ґрунт неминуче потраплятимуть насіння різних бур'янів; найкращий спосіб їх видалення – ручне прополювання. Краще робити це, коли бур'яни тільки піднялися над землею. Для захисту від шкідників доводиться інколи вдаватися до хімікатів. Два рази на рік газони потрібно «вичісувати» віяловими граблями: навесні – видаляти залишки сухої трави, а восени – збирати опале з дерев листя.

Особливої уваги потребують квіти. Їх також треба старанно поливати, очищати від відмерлих частин (листя, пагонів, зів'ялих квіток), удобрювати, акуратно розпушувати ґрунт на клумбі, з коренем видаляти бур'яни.

Створивши світ, Бог сказав про нього: дуже добре. Звичайно, нам не досягти абсолютної досконалості у своїй турботі про сад. Але найкращою нагородою буде почуття задоволення результатом, коли ми побачимо, яким він став після нашої праці.

Знак любові

Як лілея між тереном,
так подруга моя поміж дівами!
(Пісня над піснями 2:2)

Можливо, вирощені з любов'ю квіти – найчудовіший результат постійних садових робіт. Краса, аромат, форма та відтінок жодного з них не повторюються. Ми не тільки самі милуємося квітами, а й ділимося радістю з іншими: коли народжується немовля, коли вітаємо когось, коли приходимо в гості або вітаємо воїнів, які звільнили нашу країну від ворога і витурили загарбників. Приносимо їх і при прощанні з людиною, яка пішла із земного життя у вічність, до свого Творця.

Але, мабуть, найкрасивіший, найяскравіший і запам'ятований букет – це квіти, які тримає в руках дівчина, коли виходить заміж. Букет нареченої символізує її чистоту, а також нагадує: шлюб було створено Богом спочатку, відразу після створення світу, і тому шлюбні зв'язки святі та непорушні.

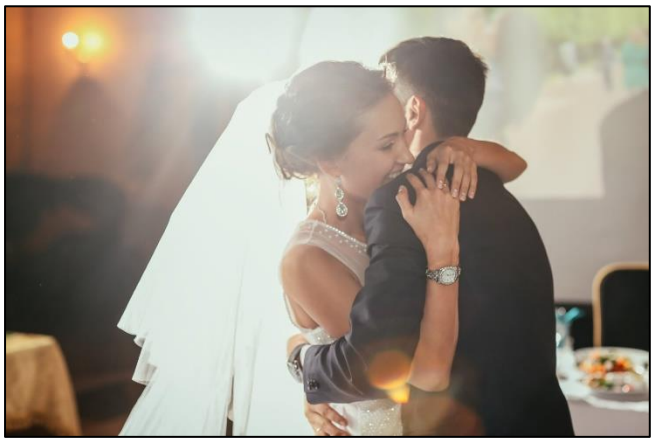

Так, перше подружжя – Адам і Єва – не змогло зберегти своє безмірне щастя. Через їхнє падіння гріх увійшов у світ, тож ідеальний образ Едемського саду став для нас недоступним. Але кохання не залишило цей грішний світ, люди не втратили здатність кохати один одного. Сім'я – союз, який укладають чоловік і жінка, що люблять одне одного – це шлях до радості та щастя, дарованих нам Господом.

«Любити і бути вірним, у багатстві та бідності, у горі та в радості, у хворобі та здоров'ї, поки смерть не розлучить нас», – обіцяють одне одному майбутнє подружжя, стаючи одним цілим. І в цьому земному союзі втілюється безмірність та жертовність Божої любові.

У Біблії наші стосунки з Христом часто порівнюються з сімейним союзом: вони споріднюються взаємними обітницями, безумовною вірністю і, звичайно ж, любов'ю – безумовною і вічною (Пісня над піснями, 1 розділ Євангелії від Івана, Об'явлення 19:7 та багато інших фрагментів). Церква – Наречена Христа. І союзу всіх християн зі своїм Спасителем і Господом належить бути настільки ж міцним і щасливим, яким має бути союз чоловіка та дружини. Краса та досконалість весільного букета – одне з нагадувань про це.

У гостинному затінку дерев

Гостинності не забувайте,
бо завдяки їй деякі, не знаючи,
гостинно прийняли ангелів
(Послання до євреїв, пер. Ю. Попченка)

У будь-якому саду чи парку – хоч у просторому міському, хоч у маленькому біля будинку – є місце, куди ми можемо прийти з друзями, запросити гостей. Там можуть бути розставлені лавки, обладнані місця для багаття або барбекю, споруджено стіл. Нерідко такі ділянки розміщуються в тіні високих дерев, щоб улітку там не було надто спекотно.

Саме в тіні розлогого дуба на краю діброви Мамре близько 4 тисяч років тому Авраам приймав гостей, які виявилися Ангелами. Через них із прабатьком Божого народу говорив Сам Творець світу (Книга Буття 18).

Господь закликає нас бути гостинними: бути готовим прийняти гостя у своєму домі, дати йому все, чого він або вона потребує: дах і їжу (про це говорить, зокрема, Послання Якова 2:15-16). Роблячи так, ми не просто виконуємо певний обов'язок: коли ми вітаємо та годуємо іншу людину, то ділимося з нею любов'ю та радістю, яким навчає нас Ісус.

Але невже апостол Павло у Посланні до євреїв має рацію, і ми справді можемо надати гостинність ангелам?.. Хіба небесні духи потребують житла чи їжі?.. Але річ у тім, що слово «ангел» перекладається як «посланець, вісник». Не всі ангели – це безтілесні духовні істоти. Бог може відправити до нас як вісника і людину, щоб той передав нам послання від Нього. Так, у Книзі Суддів (2:1) розповідається, що Господь відправив до Свого народу ангела, який прийшов із міста Ґілґала, де він мешкав. Тобто, це була звичайна людина, пророк, посланий Богом повідомити Його слова іншим людям.

Ми не знаємо, через кого наш Творець може відкрити нам Свою волю або дати відповідь на питання, яке стоїть перед нами. Нерідко така звістка приходить з тим, від кого ми її зовсім не очікуємо: від дитини, випадкового попутника або співрозмовника, несподіваного гостя. Мені, наприклад, одного разу дав дуже важливу духовну пораду попутник у купе поїзда, поцікавившись, чому я стурбовано морщу чоло. Я в цей момент молився Господу, щоб Він відповів на питання, що не давало мені спокою, – і отримав відповідь таким несподіваним чином.

Отже, якщо ми готові прийняти гостей, що приходять до нас, не дивуватимемося, якщо хтось із них дійсно виявиться ангелом – хоча ми і не відразу його розпізнаємо.

Таємний сад

Інше ж [зерно] упало на добрую землю, і дало плід, що посходив і ріс; і видало втридцятеро, у шістдесят і в сто раз. (Євангелія від Марка 4:8)

Всі рослини мають свій початок у маленькому насінні. Їх вирощування вимагає старанної праці. Щоб квіти, колосся, розсада, саджанці були здоровими та міцними, потрібно все зробити правильно та акуратно. Деяке насіння можна відразу кидати в ґрунт, інше потребує активації, щоб «прокинутися» до життя: одне для цього потрібно замочити у воді, інше – прогріти, третє – навпаки, охолодити, у четвертих – порушити його щільну оболонку (перетиранням або хімічною обробкою). Одні сорти сіють одразу в садову землю, інші краще спочатку проростити в штучних умовах, а розсаду, що вийшла, вже пересадити на грядку. Насіння потрібно сіяти рівномірно, через рівні інтервали один від одного. Воно не повинно лягати в землю надто густо: їм необхідна власна ділянка для правильного розвитку.

Що відбувається з насінням, яке потрапило в землю? Воно починає набухати, вбираючи у себе воду. Його оболонка стає еластичною, а саме насіння збільшується. Вода викликає всередині нього складні хімічні реакції: крохмаль, жири та білки розпадаються на цукри та амінокислоти. Внаслідок цього запускаються біологічні процеси. Зазвичай першим оболонку насіння прориває корінець, і лише потім воно викидає нагору тонку стрілку паростка.

Усього цього ми зазвичай не бачимо. Найскладніший багатоступінчастий процес появи нової рослини Бог здійснює потай, під покривом ґрунту: «...чоловік... кидає в землю насіння, і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі» (Євангелія від Марка 4:26-28). Цей таємничий процес Ісус Христос порівнює з тим, як проростає в наших душах Царство Боже: ми самі не помічаємо цього процесу, але якщо дозволяємо прорости в нас насінинам Благої Звістки, то одного разу виявляємо, яким плодоносним садом вони стали. «...Царство Боже... як те зерно гірчичне, яке, коли сіється в землю, найдрібніше за всі земні насіння. Як посіяне ж буде, виростає, і стає над усі зілля більше, і віття пускає велике таке, що кублитись може в тіні його птаство небесне» (Євангелія від Марка 4:30-32).

О ти, що сидиш у садках,
друзі твої прислухаються до твого голосу:
дай почути його і мені!
(Пісня над піснями 8:13)

Насіння Божого Царства – це слова Святого Письма, а таємничий сад, в якому вони проростають – наше серце, приховане від поглядів усіх інших людей, але не Бога: «чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Книга Самуїлова 16:7). Як потрібно чинити, щоб правильно проростити і виростити це духовне насіння?

Візьми собі за правило говорити з Господом щоранку. Прокидайся, умивайся, бери Біблію і повертайся у спальню або знайди інше тихе місце, де ніхто не заважатиме тобі. Проведи кілька хвилин у таємному саду свого серця зі своїм найкращим другом, Творцем та Спасителем. Декілька хвилин – багато це чи мало? Здавалося б, зовсім незначний час – але його достатньо, щоб насіння знань про Божу славу невидимо, потаємно проростало у благодатному ґрунті твоєї душі, яка поступово ставатиме

«немов той напоєний сад, і мов джерело те, що води його не всихають» (Ісая 58:11).

Безперервне цвітіння

Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них (Євангелія від Матвія 6:28-29)

Квіти красиві, але недовговічні. Розпустившись на клумбі, вони незабаром в'януть. Однак досвідчений садівник знає, як зробити, щоб у його саду квіти викрашалися з ранньої весни аж до пізньої осені, змінюючи одне одного. Для цього, звичайно, доведеться попрацювати, але результат того вартий.

Спочатку треба визначитися, однорічні чи багаторічні квіти ми хочемо вирощувати. Для клумби безперервного цвітіння розумніше брати багаторічники: вони раніше зацвітають, деякі види цвітуть до морозів, і з ними менше клопоту. Але щоб вид квітника трохи змінювався від літа до літа, є сенс додавати й ті квіти, які живуть один рік. Не потрібно використовувати для такого квітника сорти, які необхідно щорічно викопувати і садити наново: жоржини, гладіолуси, тюльпани рідкісних сортів.

Перше ніж висадити (або «розбити», як прийнято називати цей процес) квітник, слід ретельно продумати з довідником в руках, які квіти будуть змінювати один одного. На початку весни починають цвісти цибулинні та бульбові рослини: підсніжники, проліски, крокуси, мускарі, гіацинти, трохи пізніше – тюльпани та нарциси. Потім настає час незабудьок («павині вічка»), фіялок, стокроток, барвінку, примули, ірисів. Далі підходить черга основної маси багаторічних квітів: півоній, троянд, лілей, дельфінію («цар-зілля») та багатьох інших. До кінця літа починається цвітіння однорічників: чорнобривців, календули, ротиків. А восени їх змінюють хризантеми та айстри.

Дуже важливо правильно підготувати свою клумбу до зими. Коли зів'януть однорічники, потрібно викопати їх та винести з квітника, а багаторічні квіти обрізати. Ґрунт навколо них слід підпушувати і за необхідності удобрити (осінні добрива не повинні містити азоту, що стимулює зростання). Якщо серед багаторічників є примхливі квіти, які можуть постраждати від морозів, треба вкрити клумбу на зиму будь-яким нетканим матеріалом.

Києво-Печерська лавра, Україна

Свій духовний квітник теж потрібно постійно тримати в порядку, навіть на день не припиняючи піклуватися про нього. Не можна, довірившись Господу і присвятивши йому своє життя, потім взяти відпустку або піти на канікули. Такий відступ, подібно до зимового холоду, погубить усе добре, що Господь старанно вирощував у наших серцях! Щодня нам треба слідувати Його слову, віддавати себе в Його руки. Неслухняність і гординя наповнюють людські серця темрявою, крізь яку ми вже не можемо бачити нашого Творця в Його Творінні та в Його Слові, робимося нездатними насолоджуватися Його славою. Без духовної праці наш сад приречений на в'янення.

Стережи свій сад

Замкнений садок то сестриця моя, наречена моя замкнений садок, джерело запечатане... (Пісня над піснями 4:12)

Можливо, гуляючи парком або у своєму дворі, ти бачив пташине гніздо, в якому один із батьків сидів на яйцях, зігріваючи їх, а ін-

ший – оберігав свій будинок, відганяючи від нього всіх, хто може становити небезпеку. Особливо старанні, хоч і маленькі, охоронці – горобці: якщо наближається чужинець, господар гнівно відстовбурчує крила, а потім відважно кидається в атаку і проганяє зухвальця. Дивлячись на це, можна тільки дивуватися: як у тілі такої маленької пташки (Ісус згадував, що двох горобців у давнину продавали за одну мідну монетку – Євангеліє від Матвія 10:29) вміщується стільки хоробрості?

Слід пам'ятати, що наш духовний сад, що вирощується Богом, також потребує охорони: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Приповісті 4:23). За його огорожею – чимало пороків та спокус. Гріх заливає наш світ (1 Послання Івана 2:15-17), проходить до людських душ та тіл (Послання до римлян 7:14-24). Яка брама здатна зупинити його, не пустити всередину саду?

Такою брамою стане наше рішення зберігати праведність перед Богом. Нехай на ній невидимо будуть написані слова Ісуса Христа: **«Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога»** (Євангелія від Матвія 5:8). Будемо старанно оберігати свої серця від усього і всіх, хто намагається вкрасти нашу любов до Ісуса чи спробує стати між Ним і нами. Інакше гординя змією прослизне в наш сад, почне нишком знищувати паростки, що тягнуться до світла, – і незабаром почне пожинати свій урожай марнославства. Причому нам може здаватися, що все гаразд, що ми просто вирішили трохи розважитися. Але неправедні задоволення здатні «розважити до смерті»: згадаємо історію падіння блудного сина з євангельської притчі (Євангелія від Луки 15:11-32).

Тому необхідно уважно стежити за тим, що відбувається у нас у душах, негайно висмикуючи з коренем бур'яни порочних думок, як тільки вони намагаються підняти голову. Щоб спокуси світу не проникали всередину наших душ і не руйнували їх, нам треба перестати дивитися на світ і не відводити очей від Христа. Так Марія, сестра Марти, сиділа біля ніг Ісуса та уважно слухала кожне Його слово (Євангеліє від Луки 10:39).

Не відчувати себе в облозі

Усе досліджуючи, тримайтеся доброго!
(1 Послання до солунян 5:21)

Але ж було б дивним, якби ми, доглядаючи парк або сад біля дому, користувалися «по-дідівському» тільки граблями та лопатою, відмовившись від сучасної техніки – поливальних систем, електрокосарок, автомобіля для вивезення сміття, електричного освітлення… Та й хіба необхідно, прийшовши в сад із друзями, відмовлятися від того, щоб приємно провести час, пограти у що-небудь, разом поспівати чи потанцювати?

Подібним чином заклик охороняти наш духовний сад не означає, що потрібно відмовитися від усіх винаходів і розваг, які придумали люди. Наприклад, ми з дружиною нерідко ходимо в ресторани, отримуємо задоволення від їжі, яку там подають, спілкуємося один з одним і з нашими знайомими – і завжди дякуємо нашому Творцю, Господу Ісусу Христу за те, що ми маємо можливість отримувати ці маленькі радощі.

Важливо лише, щоб будь-які задоволення не стали для нас самоціллю, не почали займати в нашому житті чільне місце, а головне – не перетворилися б на лазівку, що відкриває шлях гріховним думкам та вчинкам. Апостол Павло рекомендує нам простий спосіб перевірити, чи не надто нас стали затягувати мирські розваги і

радості: «Тож, коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, усе на Божу славу робіть!» (1 Послання до коринтян 10:31). Якщо я можу з чистою совістю щось робити, без хитрощів дякуючи за це Господу, то немає причин вважати, що я роблю неправильно.

Ноксвілль, штат Теннессі, США

На жаль, мало хто сприймає сьогодні поняття «совість» як щось серйозне. Внаслідок чимало християн впадає в одну з двох крайнощів. Деякі безтурботно вважають: не має значення, що людина робить і як чинить, оскільки Христос всім дарує спасіння і прощення; а інші замість духовної огорожі вибудовують навколо себе непроникний паркан із суцільних заборон і з кожного приводу кричать: «Це не можна, це заборонено, це гріх!» На жаль, і ті, й інші, дуже далеко відійшли від того, про що говорить Біблія.

Не відводити очей від Христа

Він, мов той пагін, виріс перед нами,
мов корінь із землі сухої.
(Ісая 53:2, пер. І. Хоменка)

В одному з попередніх випусків журналу «Творець» (№ 77) йшлося про зір – одне з п'яти почуттів (поряд зі слухом, смаком, нюхом та дотиком), за допомогою яких ми отримуємо інформацію про навколишній світ. У той же час, у нас є ще й духовний зір, яким ми здатні бачити Божу славу – що дозволяє нам відрізняти добро від зла. Саме цей зір інакше називається совістю.

Коли ми, попрацювавши в парку чи саду, сідаємо або лягаємо на траву, щоб відпочити, то можемо розглядати природу, яка нас оточує, або умиротворено заплющити очі. Але в будь-якому випадку внутрішній зір нам слід, як ми вже сказали, спрямувати на Творця, Господа і Спасителя і задуматися над тим, що Він зробив заради нас (Послання до євреїв 12:2).

Якщо ми не спускатимемо очей свого внутрішнього зору зі Христа, то і на все у світі дивитимемося через Нього, немов через призму чи бінокль. Завдяки цьому ми зможемо розуміти, які наші дії та вчинки відбуваються на славу Його, які допомагають вірі проростати та міцніти в наших серцях та умах. Ми побачимо, що те, що раніше здавалося нам чимось невинним, насправді аморально і загрожує важкими духовними каліцтвами, а то й загибеллю.

Книга Буття каже, що у самому центрі Едемського саду Творець посадив особливе дерево – Дерево життя. На жаль, люди, згрішивши, втратили Божий дар безсмертя. Але, через багато століть, Творець Сам прийшов у світ, що відпав від Нього, принісши кожному з нас дар спасіння від гріха і смерті. Щоб прийняти цей чудовий дар і не втратити його, потрібно помістити Ісуса в центр нашого життя.

Добрі плоди

Скуштуйте й побачте, який добрий Господь,
блаженна людина, що надію на Нього кладе!
(Псалом 33:9)

«...Родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі», – читаємо ми в Євангелії від Матвія (7:17). Хто ж не

любить їсти смачні та солодкі фрукти та ягоди!.. Виростити їх – непроста праця. Щоб садові дерева і чагарники добре плодоносили, їх протягом ряду років ретельно відбирали, висаджуючи найбільш вдалі саджанці та збираючи їх насіння для подальшого відбору. Нерідко до стовбура одного дерева (наприклад, невибагливої дикої яблуні, яка стійка до перепадів клімату) або старої виноградної лози прищеплюють гілку більш вишуканого сорту, що пройшов відбір. Зростаючись, ці два сорти поєднують свої позитивні властивості. Іноді, використовуючи різні щепи, на одному дереві вирощують різні сорти яблук або інших фруктів! За допомогою щеплення можна підвищити врожайність рослини, її опороздатність хворобам, омолодити дерево при його старінні, сформувати бажану для нас форму крони.

Ми, люди, теж приносимо плоди – добрі та погані: це наші справи та вчинки. Але наше життя вражене хворобою гріха, і як би ми не намагалися робити постійно добрі справи у нас самих не виходить. Що ж робити? Нам необхідне щеплення! Наче гілки чи пагони, ми можемо прищепитися до стовбура Дерева життя – до Ісуса Христа! Він Сам говорить про це: «Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Євангелія від Івана 15:5). Якщо ми приймаємо Його як свого Спасителя і Господа, якщо приймаємо рішення слідувати Його волі, Він дає нам дар Святого Духа. «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість» (Послання до галатів 5:22-23).

Хресне дерево

Я посаджу його на горі ізраїльській високій.
Він пустить віття й плід уродить,
і стане пишним кедром.
І житиме під ним усяке птаство,
усе пернате в тіні його галуззя буде жити
(Єзекіїль 17:23, пер. І. Хоменка)

А який плід приніс Своїм життям Сам Ісус? Який плід виріс і дозрів на Дереві життя?.. Такий, що дає вічне життя (Євангелія від Івана 10:28)! Цей плід – дар спасіння від гріха та смерті. І щоб ми могли їм насититися, Господь здійснив неймовірно важку роботу: Він страждав і помер на хресті за наші гріхи – а потім воскрес із мертвих. Хрест, на якому Його розіп'яли, зі знаряддя ганебної страти перетворився на життєдайний стовбур дерева. Віддавши на ньому Своє життя, Христос виявив найвищу покору (Послання до филип'ян 2:7-8), розтрощив диявола і всіх ворогів Божих (Послання до колосян 2:15) і явив нам Свою нескінченну любов, яка ніколи нас не залишить (1 Послання до коринтян 13:8).

І якщо від Едемського Дерева життя люди не повинні були їсти плодів, то плід спасіння Бог пропонує кожному: беріть, їжте! Як же сумно бачити, що безліч людей відмахується від цього дару як від чогось непотрібного, безглуздого…

Дозволяючи Богові прищепити нас до життєдайного дерева Христового хреста, ми приймаємо плід жертви Ісуса і здобуваємо нове життя, яке приносить плоди Духа Святого.

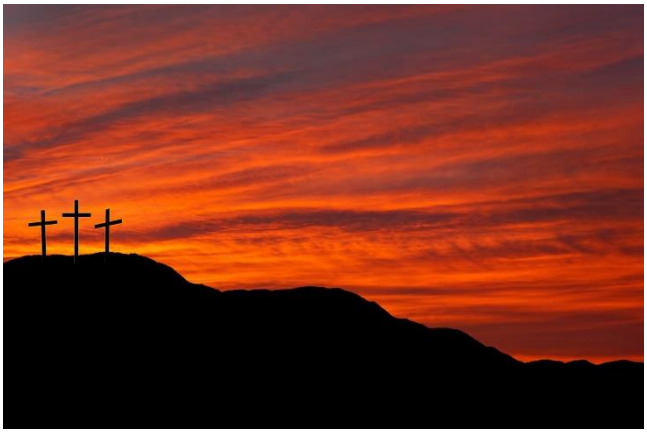

Вічне квітування

Бо оце проминула пора дощова,
дощ ущух, перейшов собі він.
Показались квітки на землі,
пора соловейка настала...
(Пісня над піснями 2:11-12)

Комусь може здатися, що ми отримуємо плід спасіння як нагороду за свої правильні вчинки, духовні та фізичні, що ми маємо заслужити його своєю працею. Але це не так. Ми дотримуємося Божих заповідей не для того, щоб бути спасенними, – а підкоряємося волі Господа, тому що любимо Його (1 Послання Івана 5:2-3). І плід спасіння отримуємо не за якісь заслуги, а задарма – з любові.

Ми трудимося в саду не покладаючи рук, але розуміємо, що без Бога, без Його любові до створеного Ним світу, будь-які наші праці безглузді. Апостол Павло говорить про це: «Я посадив, Аполлос поливав, Бог же зростив, тому ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить!» (1 Послання до коринтян 3:6-7). Це аж ніяк не принижує наших старань, навпаки – робить нас вільними від страху зробити щось недостатньо добре, від необхідності постійно доводити, що ми чогось варті. Бог просто чекає, що ми відповімо любов'ю на Його любов.

Саме безмежна любов Христа дає нам сили були слухняними Йому і слідувати за Ним. Вона відкриває нам ворота у вічне Небесне Царство, де не буде ні гріха, ані страждань, ані смерті, і Дерево життя знову зростатиме серед людей (Об'явлення 22:2).

Р. ДЖ. ДЕСТРІ
Редактор
Пастор КРІС КАВА
Теологічний редактор
ТРЕЙ ТІППІ
Науковий редактор
КЕЛЛІ КАРЛСОН
КОЛІН ДЕСТРІ
Художні редактори
Д-р ШОН АЛЛІСОН,
КОБУС ЕРАЗМУС,
МЕГГІ РИЧАРДСЕН,
ДЖОЗЕФІНА ВОЛКЕР
Коректори
РІД ЕВАНС
Друк

ОЛЕНА БУКЛЕРСЬКА
МАРИНА НОВИЦЬКА
Переклад
ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ
Редактор перекладу

Християнський науково-апологетичний центр (2023)
©HIS CREATION. Creator #82 (20-4)
Усі права застережені.
Для біблійних цитат використовується переклад І. Огієнка, якщо не вказано інше (переклад І. Хоменка, переклад Ю. Попченка)

www.hiscreation.com
www.scienceandapologetics.com

ТВОРЕЦЬ поширюється безкоштовно,
утім будь-які пожертви приймаються з удячністю.

Світлини та ілюстрації надано:
1 Скульптура © Sue Nash
2 Грейт-Смокі-Маунтінс © daveallenphoto / 123RF
3 Доріжка в саду © Elliott Brown / flickr.com, CC BY-NC-SA 2.0
3 Молодята © Grigoriev Ruslan / Shutterstock
4 Під деревом © Lars Plougmann / flickr.com, CC BY-SA 2.0
5 Хлопчик з розсадою – Cade Martin, Dawn Arlotta, USCDCP, public domain
6 Клумба © Avaness / wikimedia.org, CC BY-SA 3.0
7 Брама © allou / 123RF
8 Сонячні панелі © Shotzie62 / wikimedia.org, CC BY-SA 4.0
8 Відпочинок – pxhere.com, public domain
9 Щеплення дерев © Calyponte / wikimedia.org, CC BY-SA 4.0
9 Голгофа © Sarah2 / Shutterstock
10 Водоспад © Paula Cobleigh / Shutterstock